

תת"ע 10097/01 - מדינת ישראל נגד סיון אליהו

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 10097-01-19 מדינת ישראל ני' אליהו
תיק חיזוני: 10152691845

בפני כבוד השופט אור לרנר
מ雅思ימה
נגד
נאשימים
סיוון אליהו
מדינת ישראל

הכרעת דין (nimokim)

במהרש לפרטוקול הדיון מיום 19.12.9, בו הודיעתי על זיכוי הנאשם מהמיוחס לה, מחמת הספק, להלן נימוקי:

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לה ביצוע עבירה בגין ריגול לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961
שימוש בטלפון ניד ללא דיבורית, וזאת לאחר שהנאשם ביקש בבקשתו להישפט בגין הודעת קנס שקיבלה לידיה.

מטעם המדינה העיד עד תביעה אחד בלבד, השוטר رس"מ עיסאם מוסטפא (להלן: "השוטר").

מטעם ההגנה העידה הנאשם לבדה.

בפני גרסה מול גרסה. עדות יחידה מטעם המ雅思ימה לעומת עדותה היחידה של הנאשם. כיצד, חובה על בית המשפט להזהיר עצמו לפניו שהוא מרשים על סמך עדות יחידה, עובדה המלמדת על ספק מובנה באפשרות זאת והצורך בשכנוע מיוחד לשם הרשעה. במקרה זה, לאחר שבחנתי את עדותו של השוטר אל מול עדות הנאשם, לא שוכנעתי ברמה המספקת כי עדותו היחידה מצדיקה קביעה כי אשםתה של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

הדברים נכונים במיוחד שעה שעיקר עדותו של השוטר מבוססת על כלל "הקפאת הזיכירה" ואין לו זיכרון ממש מהאירוע עצמו. על מנת להתבסס על הרישום בדו"חות בלבד, במיוחד כאשר מדובר במקרים של גרסה מול גרסה, חובה היא כי הדוח יהיה מפורט ככל האפשר ויכלול את כל הפרטים הרלבנטיים (ר' לדוגמא **עפ"ת 47113-12-17** חכמת ابو איוב, שם זוכה המערער בין היתר מושום שהשוטרים לא רשמו את מספר הטלפון שלו בדו"ח).

התרשמתי מעודתו של השוטר כי מדובר בשוטר מקצועית ומהימן וכי רישום הדברים בדו"ח נעשה בצורה ברורה ומפורטת.

יחד עם זאת השוטר אישר בדבריו בבית המשפט כי נפל לכל טעות אין צין בדו"ח כי נסע בנתיב "האמצעי הקיים" והנאשמה נסעה בנתיב הימני הקיצוני. אמנם השוטר העיד כי נסע בנתיב האמצעי ולא בקיצוני, וגורסתה של הנאשمة לפיה היא נסעה בנתיב האמצעי והשוטר משמעלה מלמדת על אותה קרבבה לה טוען השוטר, אך חוסר הבבירות עדין פוגם במשקל האמור בדו"ח.

בנוסף, השוטר לא ציין את מספר הטלפון של הנאשמה ולא ציין שום פרט אודiot הטלפון, לא צורה ולא צבע.

גם עדותה של הנאשמה עשתה עלי רושם חיובי ולא מצאתה בה פערים או סתירות אשר יבססו חשש לחוסר מהימנות מצדיה. הנאשמת עמדה בעקבות על דבריה, הבירה מהי הפעולה אותה ביצעה והציגה תמונות של המתקן הייעודי בו נמצא הטלפון (השוטר לא צין האם קיימים או לא מתקן ייעודי ברכב). כן מצאתה לקבל את הסברתה של הנאשמת באשר לדברים שנרשמו מפה בדו"ח, אליהם התכוונה כ שאלה ולא כ אמרה.

באשר לעתירתה החלופית של המאשימה להרשייע את הנאשמת בעבירה החליפית של אי אחיזת הגה בשתי ידי, בעקבות אמריתה כי הורידה את ידה לטפלabei נוחות גופנית מסוימת, אין רואה לנכון לקבל עמדה זאת. לא הוכח בפניי כי הפעולה הנדונה לא הייתה דרישה לשם מניעת חוס רנוחות המשפיע על הנהיגה ואף לא הוכח בעניין משך הפעול החוסר סבירותה ביחס לנהיגה.

בסוף יום, עדויות שני הצדדים היו אמיןות בעניין ולא מצאתה כי ניתן להעדיף האחת על פני רעיתה. لكن כאשר מדובר בעדות יחידה מול עדות יחידה ובנסיבות המפורטוות לעיל, הדבר מעורר בי ספק המצדיק זיכוי של הנאשמת.

כאמור בפרוטוקול, אני מזכה את הנאשמת מחמת הספק.

הזכירות תשלח עותק מהנימוקים לצדים, בדואר.

ניתנה היום, י"ב כסלו תש"פ, 10 דצמבר 2019, בהעדר
הצדדים.